

anden Side vil Skattefriheden ikke paa langt nær komme alle Ejendomme til en Værdi af 3,000 Kr. og derunder til gode. Betingelsen for Skattefrihed er jo for det første, at det er Selvejerhuse, altsaa alle Huse, der ere fæstede bort, ville ikke faa Skattefrihed, selv om det er Fæsterne, der betale Skatterne. Dernæst er der i Landstingets Forslag stillet den Betingelse, at Huset skal bebos af Ejeren alene. Har altsaa Ejeren blot en Indsidder eller et Par gamle Aftægtsfolk, faar han ingen Skattefrihed. Der vil altsaa blive en stor Mængde Ejendomme til en Værdi af 3,000 Kr. eller derunder, som ikke faa Skattefrihed, og som altsaa i min Beregning skulde tages med, og ligeledes vil der være adskillige Ejendomme under $\frac{1}{4}$ Td. Hartkorn, som i sig selv ere mere end 3,000 Kr. værd, og som altsaa ogsaa skulde tages med. Jeg gaar derfor ud fra, at det ene vil rigelig kunne opveje det andet, saa at jeg ikke i selve Grundlaget for Beregningen kommer til nogen Fejltagelse, naar jeg har anstillet Beregningen slet og ret paa Ejendomme fra $\frac{1}{4}$ til 4 Tdr. Hartkorn. Jeg er da kommen til det Resultat, at man, naar man sammenholder disse Ejendommers Værdi pr. Td. Hartkorn med de store Ejendommers pr. Td. Hartkorn, med det Skattegrundlag, hvorpaa Landstingets Flertal vil have Ejendomsskyld til Stat og Kommune beregnet, give disse mindre Ejendomme et forlods Beløb af Vurderingssummen paa over 222 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til forlods og alene at svare Skatterne af. Naar de have svaret Skatterne af dette Beløb, ville de desuden have at svare Skatter af den øvrige Del af alle disse Ejendommers Værdi i Lighed med alle andre. Saa snart de forlods have betalt alle disse pro mille Skatter af de 222 $\frac{1}{2}$ Million, er der ikke mere i Vejen med Retfærdigheden, saa er det alt sammen i Orden for den øvrige Del af de Ejendommers Værdi. Men dette vil medføre, at disse Ejendomme ville af Ejendomsskylden til Staten 1,2 pro mille komme til at betale forlods over 267,000, at de af Ejendomsskylden til Sognekommunerne, beregnet til 3 pro mille, ville komme til at betale forlods over 667,000 Kr., at de i Ejendomsskyld til Amtskommunerne, beregnet til 2,3 pro mille, ville komme til at betale forlods over 291,000 Kr., saaledes at disse Ejendomme fra $\frac{1}{4}$ til 4 Tdr. Hartkorn tilsammen ville komme til efter Landstingets Forslag forlods at betale et aarligt Beløb af 1,226,560 Kr. 92 Øre — ene og alene paa Grund af, at alle disse smaa Ejendomme ere forholdsvis langt mere værd

end større Ejendomme. Jeg bemærker, at jeg i denne Beregning intet Hensyn har taget til de 0,8 pro mille Formue- og Indkomstskat, det har jeg ganske ladet ude af Betragtning paa Grund af Vanskeligheden ved at komme til en Beregning af, hvilken Del deraf der ubetinget vil falde paa Ejeren selv; men her bliver ogsaa et ret artigt aarligt Beløb, men som jeg, som sagt, slet ikke har taget med i denne Beregning.

Nu vil man fra Tilhængere af Landstingets Forslag naturligvis sige: Ja, det kan gerne være, men det er der jo ikke noget at gøre ved; naar vi skulde have en Værdibeskatning, maa Ejendommene beskattes efter deres Værdi, og de, der have Ejendomme, der have forholdsvis større Værdi, maa ogsaa finde sig i at faa forholdsvis større Skat! Det vil naturligvis blive sagt. Men derimod vil jeg indvende, at Fejlen paa dette Punkt i Landstingets Forslag er den, at man tager som Skattegrundlag Ejendommens Salgs-værdi, uagtet der slet ikke er Tale om en Skat, der skal opkræves i Anledning af Ejendommens Salg, men om en Skat, som netop skal opkræves for Ejendommens Besiddelse. Og der gælder det om at undersøge, af hvilken Grund det da kan være, at disse Ejendomme forholdsvis ere mere værd end de store Ejendomme. Grunden, hvorfor en Mand, der køber en saadan mindre Ejendom, betaler den med en højere Pris, er, som vi alle vide, og som ogsaa er blevet fremhævet under Forhandlingerne oppe i Landstinget fra en Side inden for Landstingets Flertal, den, at han derved ikke blot køber en Kapitalanbringelse for sine Penge, men fordi han tillige køber et Levebrød, køber en Plads, hvor han gør sit eget og sin Families Arbejde langt mere frugtbringende, end naar han skulde arbejde for fremmede, eller naar han, om han kunde, vilde købe en større Ejendom, hvor han nødvendig vilde have Brug for megen Medhjælp. Naar man derfor uden videre vil beskatte Ejendommene efter deres Værdi, beskatter man ikke blot selve Ejendommens Værdi, men tillige den Værdi, som implicite ligger i, at Ejeren af Ejendommen tilfører den sin og sin Families Arbejds-kraft. Man tager en Skat ikke blot af Kapitalen, men ogsaa af Indkomsten, og dette gentager man ved alle disse forskellige Skatteudredninger. Deri ligger det store Fejlsyn med Hensyn til den Maade, hvorpaa man fra Landstingets Side vil have Skattegrundlaget beregnet. Men af denne Grund be-